

Arrest

nr. 292 342 van 26 juli 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213 bus 15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 20 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 maart 2023 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 5 juni 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 juni 2021 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 20 maart 2023 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.06.2021 werd ingediend door:

[B.M.] (R.R.: [...])

*nationaliteit: Filipijnen
geboren te [...] op [...]
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene vermeldt dat zij in 2011 naar België kwam. Het blijkt inderdaad dat betrokkene over een C-visum beschikte, geldig van 01.03.2011 tot 14.06.2011. Echter, nadien heeft betrokkene bewust haar verblijf in België illegaal verdergezet. Op 15.08.2017 werd haar een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, aan welk betrokkene geen gevolg heeft gegeven. Ook bij de onontvankelijke beslissingen aanvraag art. 9bis dd. 12.05.2020 en 15.01.2021 werd een bevel om het grondgebied te verlaten mee afgeleverd, waaraan, zo blijkt uit het administratief dossier, betrokkene evenmin een gevolg gegeven heeft. Betrokkene had in eerste instantie de verplichting om zelf gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, zij diende alles in het werk te stellen om aan deze verplichting om het land te verlaten te voldoen en diende daartoe in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kon verblijven. Uit bovenstaande feiten, dat betrokkene na het verlopen van haar visum dd. 14.06.2011 illegaal in België bleef en dat betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten dd. 15.08.2017, 12.05.2020 en 15.01.2021, kunnen we concluderen dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor haar illegaal verblijf en bewust deze situatie bestendigd heeft. Hieruit volgt vervolgens dat de bewering dat betrokkene lang en onafgebroken, ruim 10 jaren onafgebroken in België verblijft en dat dit een zeer lang periode is, geen deel uitmaakt van buitengewone omstandigheden waarop betrokkene zich kan beroepen, daar betrokkene dat verblijf zelf, bewust en aantoonbaar, gecreëerd en bestendigd heeft.

De vermelding dat betrokkene de wens uitdrukt niet verder illegaal te vertoeven in België, maakt geen deel uit van buitengewone omstandigheden en verklaart niet waarom betrokkene haar verblijf niet zou kunnen legaliseren (haar wens) via de gangbare, normale procedure, i.e. via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (art. 8 E.V.R.M.) om onderhavige aanvraag te ondersteunen. In de aanvraag luidt het dat het begrip privéleven onder meer het recht omvat op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen en dat dit begrip veel ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven en verder dat dit tot gevolg zou kunnen hebben dat relaties die bestonden zonder dat er sprake was van samenwoning (bv. via briefwisseling, internet) toch onder toepassing art. 8 E.V.R.M. zouden kunnen vallen.

Echter, wat de vermelding van art. 8 EVRM betreft, kan ten eerste worden gesteld dat de bescherming die door dit artikel geboden wordt hoofdzakelijk het gezin beperkt tot de ouders en de kinderen, zijnde de voldoende nauwe bloedbanden en dat betrokkene niet aantoont dat zij hier, in België, een gezin vormt en/of familieleden heeft.

Ten tweede staat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de privérelaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien toont betrokkene niet aan dat haar sociale banden (privérelaties) als dusdanig hecht zijn of dat er sprake is van fundamentele afhankelijkheid waardoor een aanvraag via de gewone procedure een schending van het recht op een privéleven zou betekenen. Hoe dan ook, de zogenoemde privérelaties kunnen, zoals onderhavige aanvraag ook opmerkt, door betrokkene onderhouden worden via briefwisseling, internet en moderne communicatiemiddelen en dit tot betrokkene eventueel kan terugkeren. Volledigheidshalve dient er te worden opgemerkt dat betrokkene in de aanvraag aanhaalt dat zij kinderen (en familie) heeft in het thuisland (die financieel afhankelijk heten te zijn van betrokkene), wat

tegenstrijdig is aan de bewering dat betrokkene de banden met haar thuisland (onvrijwillig) heeft verbroken.

Wat betreft de bewering dat betrokkene hier reeds inkomsten genereert waarvan een groot deel wordt gestuurd naar haar kinderen in het thuisland, dit blijft ten eerste bij een loutere bewering en wordt niet gestaafd met enig bewijs. Ook de uitspraak dat betrokkene bij een terugkeer heel die tijd zonder inkomsten valt zodat zij zichzelf en haar familie niet meer financieel kan ondersteunen, blijft bij een bewering en gaat niet gepaard met een vorm van bewijs. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst niet zou kunnen instaan voor het onderhoud van haar kinderen (zie ook onderstaande alinea betreffende de in de aanvraag aangehaalde socio-economische omstandigheden in de Filipijnen) en zichzelf. Deze beweringen kunnen bijgevolg bezwaarlijk deel uitmaken van buitengewone omstandigheden die het voor betrokkene aantoonbaar bijzonder moeilijk dan wel onmogelijk maken een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen via de gangbare, normale procedure.

Verder beweert betrokkene dat het de bedoeling is dat zij haar werk bij de firma bvba [F.] kan behouden, zonder onderbreking of een terugkeer naar het thuisland, zodat ze haar kansen op officieel werk niet verliest. Dat betrokkene bij de firma [F.] tewerkgesteld is, blijft bij een bewering die niet vergezeld gaat met enig bewijs. Wel steekt een werkbelofte in de aanvraag van voornoemde firma waarin die zich engageert betrokkene in dienst te nemen in het geval van een 'reguralisation definitive' (sic), deze belofte op vast werk stipuleert evenwel geenszins de voorwaarden of de hoedanigheid van de regularisatie van betrokkene (in welk geval de firma betrokkene in dienst zou nemen); de beweringen dat een terugkeer naar het thuisland bijzonder moeilijk is zonder dat betrokkene kansen op officieel werk verliest en dat geen werkgever interesse heeft in een werknemer die een jaar of langer afwezig is, zijn beweringen zonder grond.

Volledigheidshalve dient er, in verband met de loutere bewering dat betrokkene reeds bij het voornoemde bedrijf werkt, te worden opgemerkt dat uit niets blijkt dat betrokkene (heden) gemachtigd is tot het verrichten van betaalde arbeid in België. Het staat betrokkene, uiteraard, vrij, indien zij kansen op officieel werk wil, om via de geijkte, gangbare procedure een arbeidsvergunning aanvragen om zodoende gemachtigd te worden tot betaalde arbeid in loondienst (eventueel bij het voornoemde bedrijf) of tot zelfstandige inkomens genererende activiteiten.

Wat betreft het omschrijven van het socio-economische omstandigheden in de Filipijnen, waarbij geciteerd wordt uit de website compassion.nl/land/Filipijnen – zo zijn er beweringen dat de Filipijnen een land is met veel verborgen werkloosheid, dat veel mensen een structureel voedseltekort hebben, dat sommige ouders tot wanhoop gedreven zijn en geen andere uitweg zien dan hun kinderen te laten werken in de cyberindustrie etc. –, dit betreft een omschrijving van een mogelijks algemene toestand in de Filipijnen. Deze uitspraken worden niet gestaafd met enig bewijs en worden niet toegepast op de situatie van betrokkene. De loutere vermelding van bovenstaande beweringen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden, daar betrokkene niet aantoonbaar of en in hoeverre dergelijke omstandigheden op haar persoonlijke situatie van toepassing zijn derhalve het bijzonder moeilijk dan wel onmogelijk zou zijn een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen vanuit haar land van herkomst.

De advocaat van betrokkenen verwijst naar rechtspraak van de RvV. In een arrest van 29.10.2007 stelde de RvV dat DVZ onterecht geen rekening hield met de volledige verblijfsduur en integratie van verzoeker. In die zaak maakte, aldus de aanvraag, DVZ een manifeste appreciatiefout door de jaren van onwettig verblijf niet in overweging te nemen; een Congolese student had in het kader van een studentenstatuut zeven jaar wettig in België verbleven, daarna had hij 5 jaar onwettig in België verbleven in afwachting van een beslissing over zijn regularisatieaanvraag.

Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog zijn met degene waaraan zij refereren. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

De overige elementen van integratie – dat betrokkene zich uitermate goed geïntegreerd heeft door de taal te leren, te werken, enz., dat ze nooit beroep heeft gedaan op tussenkomst van de Staat (verklaring geen financiële steun OCMW van 2019 bijgevoegd in aanvraag), dat betrokkene Spaans, Nederlands en Frans spreekt (legt attest cursus Nederlandse van 2016 voor), dat verzoekster officieel wil werken vanaf het wettelijk toelaatbaar is (legt een werkbelofte van bvba Filbelge voor), dat zij zich zeer goed heeft aangepast aan onze maatschappij – kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden,

aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.2. Eveneens op 20 maart 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: [B.M.]

[...]

nationaliteit: Filipijnen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonderhouder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

*Het hoger belang van het kind: betrokkene toont niet aan dat zij in België minderjarige kinderen heeft
Het gezins- en familieleven: betrokkene heeft in België geen gezin- en familieleven. Bovendien de betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, geen breuk van eventuele familiale relaties maar slechts een eventuele tijdelijke scheiding*

De gezondheidstoestand: betrokkene haalt geen medische elementen aan waaruit blijkt dat het voorhaar onmogelijk is om te reizen

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, dat enkel wordt ontwikkeld ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

“DVZ oordeelt in de bestreden beslissing dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekster de aanvraag tot verblijf niet kan indienen via de diplomatieke post bevoegd voor de verblijfplaats in het buitenland.

Verzoekster is het niet eens met de beslissing van de DVZ.

i

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij dat het twaalfjarig verblijf van verzoekster niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid omdat zij heeft nagelaten gevolg te geven aan eerdere bevelen om het land te verlaten.

Deze redenering gaat niet op.

Het is precies de ratio legis van artikel 9bis Vreemdelingenwet om een machtiging tot verblijf te geven aan vreemdelingen die niet legaal op het grondgebied verblijven, maar die wel reeds geruime tijd op het grondgebied verblijven. De kwestie of dit langdurig verblijf al of niet tijdens legaal verblijf is tot stand gekomen, kan dan ook niet het uitgangspunt zijn. De meeste van de aanvragers hebben minstens bepaalde periodes van illegaal verblijf achter de rug op het ogenblik van de aanvraag. De lange duur van het verblijf moet in die zin bekeken worden op zich, los van de wijze waarop die werd gerealiseerd, om al of niet als buitengewone omstandigheid in aanmerking te worden genomen.

De beoordeling van het lang verblijf als buitengewone omstandigheid dient vanuit het redelijkheidsbeginsel te worden beoordeeld (RvV 28 april 2017, nr. 186 295), en niet op de eerste plaats van de wijze waarop dat lange verblijf is gerealiseerd.

De aanwezigheid van verzoekster sinds 2011 werd door de bestreden beslissing genegeerd door het niet in aanmerking te nemen

In deze zin wenst verzoekster te verwijzen naar p. 14 van het arrest van uw Raad nr. 245 117 van 30 november 2020:

“Daargelaten de vraag of een langdurig onwettig verblijf in het Rijk in voorliggende zaak kan en dient te worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (dit is een kwestie waarover enkel het bevoegde bestuur, doch niet de Raad kan oordelen), stelt de Raad vast dat de gemachtigde, blijkens de motivering van de bestreden beslissing, niet in concreto naging of de lange duur van het verblijf van de verzoeker in België de facto een belemmering kan vormen voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure – een procedureel gegeven –, maar enkel oordeelde dat het langdurig verblijf in België “onmogelijk aanvaard (kan) worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.” Een dergelijk standpunt is niet in overeenstemming met de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Uit de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt immers niet dat situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen van een vreemdeling geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en dat de gemachtigde bij het ontvankelijkheidsonderzoek vermag voorbij te gaan aan concreet bestaande situaties omdat zij het gevolg zijn van het eigen optreden van een vreemdeling. Daarnaast blijkt uit de loutere vaststelling dat de verzoeker zelf verantwoordelijk is voor zijn lange, illegale verblijf (op een rechtmatig verblijf van één jaar na) nog niet dat de gemachtigde heeft onderzocht of de verzoeker door toedoen van zijn langdurig verblijf in België al dan niet ernstig wordt bemoeilijkt of verhinderd om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland.”

De bestreden beslissing schendt het motiveringsbeginsel.

ii.

In de aanvraag 9bis VW werd inzake het privéleven het volgende aangehaald:

Het begrip 'privé-leven' omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. Deze relaties kunnen zelfs van zakelijke aard zijn. Dit begrip is bijgevolg veel ruimer dan het recht op een familie -en gezinsleven en vereist geen hechte band of intieme relatie tussen de personen die er zich op beroepen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardde inmiddels in tal van arresten dat het hebben van sociale of zakelijke contacten met anderen kan vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM (E.H.R.M., 25 september 2001, P.G. en J.H. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, 24 april 1996, Boughanemi t. Frankrijk; E.H.R.M., 7 augustus 1996, Chorfi t. België, TVR 1997, nr. 3; E.H.R.M., 16 december 1992, Niemitz t. Duitsland).

Het zou tot gevolg kunnen hebben dat relaties die bijvoorbeeld niet lang genoeg duren om met succes een beroep te kunnen doen op het recht op een gezinsleven, toch onder de toepassing van artikel 8 EVRM kunnen vallen omdat er al langer een relatie bestond tussen de betrokkenen maar dan zonder samenwoning (vb. via briefwisseling, internet, enz...).

-Toepassing van artikel 8 EVRM in dit dossier.

Verzoekster heeft hier sociale en professionele relaties ontwikkeld.

Ze heeft hier immers professionele contacten ontwikkeld en kan onmiddellijk officieel aan de slag bij de bvba [F.] Er wordt haar een voltijds contract van onbepaalde tijd aangeboden.

Ze genereert hier reeds inkomsten waarvan een groot deel wordt gestuurd naar haar kinderen in het thuisland. Ze hangen financieel volledig van haar af.

Een terugkeer naar het thuisland, zelfs een tijdelijke terugkeer om een verblijfsaanvraag om humanitaire redenen of een vergunning om te worden tewerkgesteld in te dienen is bijzonder moeilijk voor de verzoekster. Zij zal heel die tijd zonder inkomsten vallen zodat zij zichzelf en haar familie niet meer financieel kan ondersteunen. In haar thuisland is geen werk en is er geen mogelijkheid om te voorzien in het onderhoud van haar gezin.

Zie ook <https://www landenweb.nl/filippijnen/economie/>:

“De Filippijnen is een land met veel verborgen werkloosheid, vooral buiten de grote steden. Een groot deel van de beroepsbevolking heeft bovendien lang niet altijd werk.”

En <https://www.compassion.nl/land/filippijnen/>:

“Na de lockdown in april zijn nog meer mensen werkloos geworden, deze komen bovenop de geschatte 4 miljoen werklozen. Veel mensen hebben structureel voedseltekort. Het vaccineren is begonnen. Onderwijs op scholen en universiteiten is weer opgeschort. Als het op proef wordt hervat, zullen de studenten halve dagen aanwezig zijn om de drukte en het risico op besmetting te verminderen. Sommige ouders zijn tot wanhoop gedreven en zien geen andere uitweg dan hun kinderen te laten werken in de cyberseksindustrie. Ze zien dit als enige manier om hun gezin van inkomen te voorzien. Het aantal online seksuele uitbuitingsmisdrijven op de Filippijnen is sinds de lockdown verdrievoudigd.”

Verzoekster werkt reeds bij het hierboven vermelde bedrijf. De bedoeling is natuurlijk dat verzoekster er verder blijft werken zonder terug te keren, wat gemakkelijk ruim een jaar duurt vooraleer ze een beslissing kan verwachten. Welke werkgever heeft nu interesse in een werknemer die een jaar of langer ‘afwezig’ is? Een terugkeer naar het thuisland is niet onmogelijk maar wel bijzonder moeilijk voor de verzoekster zonder dat ze haar kansen op officieel werk verliest.”

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:

[...]

In deze context wenst de verzoekster te verwijzen naar het arrest van uw Raad nr. 266 231 van 24 december 2021, p.14 e.v.:

“Verder wijst de gemachtigde wederom op bijkomende elementen van afhankelijkheid, doch die bijkomende banden van afhankelijkheid worden door het EHRM enkel vereist in het licht van de beoordeling van een beschermingswaardig gezinsleven, niet in het licht van een beschermingswaardig privéleven, zoals supra toegelicht. Bijgevolg kan de gemachtigde, zoals verzoekster aanvoert, in het geheel niet gevolgd worden waar hij stelt dat verzoekster niet zou aangetoond hebben dat zij hier een netwerk van sociale en affectieve banden heeft opgebouwd.

..

Verder blijkt dat de gemachtigde erkent dat verzoekster drie arbeidsovereenkomsten heeft voorgelegd met bijhorende loonfiches die recent zijn en betrekking hebben op de periode tijdens dewelke haar volgend internationaal beschermingsverzoek werd onderzocht. ...

Verder erkent de gemachtigde zelf dat het administratief dossier wel bewijzen van tewerkstelling bevat in die periode “maar geen bewijzen die betrekking hebben op sociale en affectieve banden”. Nu verzoekster volgens de gemachtigde niet aantoonde dat ze hier een netwerk opbouwde van sociale en affectieve banden concludeert hij: “een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet.” De Raad acht deze redenering in strijd met de feiten en met de invulling die het EHRM geeft aan het begrip “privéleven”. wel sterke sociale en affectieve banden in het Rijk en verder omvat het begrip privéleven, zoals verzoekster aanvoert, ook arbeidscontracten en loonfiches of met andere woorden economische banden. Dit blijkt onder meer uit punt 29 van het arrest Niemietz t. Duitsland van 16 december 1992 van het EHRM waarin het Hof stelt: “There appears furthermore, no reason of principle why this understanding of the notion of “private life” should be taken to exclude activities of a professional or business nature [...]”. (Of “Er is verder geen reden waarom de invulling van het begrip “privéleven” activiteiten van professionele of zakelijke aard zou uitsluiten” – eigen vertaling). Zoals supra reeds toegelicht heeft verzoekster door haar band met haar dochter en kleindochter

De gemachtigde kon dan ook niet uit een invulling van de notie privéleven, die niet strookt met de feiten en evenmin met de invulling die het EHRM eraan geeft, stellen dat “een schending van artikel 8 EVRM [...] dan ook niet [blijkt].”

Het feit dat de gemachtigde vervolgens nog op standaardwijze eraan toevoegt dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering, of dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke formaliteiten, het privéleven niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM kan de Raad in casu niet beschouwen als een zorgvuldige belangenafweging waarbij op afdoende wijze wordt rekening gehouden met de concrete elementen waarvan de gemachtigde kennis had of behoorde te hebben op het ogenblik van de bestreden

beslissing of die werden aangevoerd in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (zie eveneens uiteenzetting infra).

...Een schending van artikel 8 van het EVRM, wat betreft het privéleven, wordt in de aangegeven mate aangenomen."

Toegepast op huidig dossier wordt vastgesteld dat verzoekster hier veel sociale relaties evenals professionele relaties heeft. Ze legt foto's van uitstappen met vrienden en een belofte tot tewerkstelling voor. Verzoekster heeft gewerkt en kan onmiddellijk officieel aan de slag. Verzoekster heeft hier een beschermingswaardig privéleven.

De verwerende partij kan in casu niet stellen dat een schending van artikel 8 EVRM niet blijkt uit een invulling van de notie privéleven, die niet strookt met de feiten en evenmin met de invulling die het EHRM eraan geeft. Verzoekster heeft recht op een zorgvuldig onderzoek van haar in de aanvraag aangehaalde grondrechten, zoals artikel 8 van het EVRM, wat in casu niet is gebeurd. De bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

iii.

Verzoekster heeft naast haar lang verblijf ook haar goede integratie aangetoond, met stukken.

De bestreden beslissing stelt dat integratie en verblijfsduur elementen zijn die ten gronde moeten beoordeeld worden.

Verzoekster betwist dit.

Bij gebreke aan een wettelijke definitie van buitengewone omstandigheden kunnen alle omstandigheden worden ingeroepen voor wat betreft de ontvankelijkheid. (L. Denys, Handboek Vreemdelingenrecht, Wolters Kluwer 2019, p. 164).

Een lang verblijf en een goede integratie kunnen buitengewone omstandigheden uitmaken. (RvV 30 januari 2013, nr. 96 112).

iv.

Verzoekster heeft een werkbefoete en is werkwillic.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster een werkbefoete voor vast werk na regularisatie van haar verblijf voorlegt en dat deze de voorwaarden of de hoedanigheid van de regularisatie van de betrokkene niet stipuleert. Verder wordt er gesteld dat de bewering dat een terugkeer naar het thuisland bijzonder moeilijk is voor de verzoekster zonder dat ze haar kansen op officieel werk verliest zonder grond is.

Verzoekster begrijpt deze redenering niet.

De verwerende partij erkent dat verzoekster een werkbefoete voorlegt en tevens dat haar vast werk wordt aangeboden. Uit de befoete blijkt tevens dat het contract kan ingaan nadat de aanvraag van verzoekster wordt goedgekeurd en het gaat om een voltijds contract van onbepaalde duur. Er wordt tevens een minimumsalaris aangegeven.

Het is voor verzoekster dan ook niet duidelijk waarom het vooruitzicht op werk met een concrete werkbefoete geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken.

Bovendien is het niet juist te stellen dat de bewering van verzoekster zonder grond is vermits er een werkbefoete voorligt met vermelding van alle gegevens van de werkgever welke op eenvoudige wijze kunnen worden geverifieerd.

Tenslotte begrijpt verzoeker niet wat er wordt bedoeld met 'de werkbefoete de voorwaarden of de hoedanigheid van de regularisatie van de betrokkene niet stipuleert'.

Het betreft een werkbefoete en geen contract. Contract wordt uiteraard opgemaakt zodra het verblijf van verzoekster is geregulariseerd. Moet de werkbefoete voldoen aan bepaalde vormvoorschriften? Wat betekent hoedanigheid van de regularisatie? Het is niet duidelijk voor de verzoekster waarom de werkbefoete en dus de werkwillicheid van verzoekster niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel."

2.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt in zijn § 2 dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

In de eerste bestreden beslissing kunnen de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen op duidelijke wijze worden gelezen. Zo wordt verwezen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag. Tevens motiveert verweerder waarom volgens hem de elementen die verzoekster heeft aangehaald in haar aanvraag geen buitengewone omstandigheden vormen die maken dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf. Deze motivering kan als pertinent en draagkrachtig worden beschouwd.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, waardoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing in de eerste bestreden beslissing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat in zijn § 1, eerste lid luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afge-geven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient het bestuur na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.5. In de eerste bestreden beslissing oordeelde verweerder dat verzoekster aan de hand van de in haar aanvraag aangebrachte gegevens niet heeft aangetoond dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is. Verzoekster betwist deze beoordeling.

2.6. Verzoekster gaat in eerste instantie niet akkoord met de beoordeling in de eerste bestreden beslissing dat haar ononderbroken verblijf van ruim 10 jaar in België niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Verweerder motiveerde in dit verband als volgt:

“Betrokkene vermeldt dat zij in 2011 naar België kwam. Het blijkt inderdaad dat betrokkene over een C-visum beschikte, geldig van 01.03.2011 tot 14.06.2011. Echter, nadien heeft betrokkene bewust haar verblijf in België illegaal verdergezet. Op 15.08.2017 werd haar een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, aan welk betrokkene geen gevolg heeft gegeven. Ook bij de onontvankelijke beslissingen aanvraag art. 9bis dd. 12.05.2020 en 15.01.2021 werd een bevel om het grondgebied te verlaten mee afgeleverd, waaraan, zo blijkt uit het administratief dossier, betrokkene evenmin een gevolg gegeven heeft. Betrokkene had in eerste instantie de verplichting om zelf gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, zij diende alles in het werk te stellen om aan deze verplichting om het land te verlaten te voldoen en diende daartoe in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kon verblijven.

Uit bovenstaande feiten, dat betrokkene na het verlopen van haar visum dd. 14.06.2011 illegaal in België bleef en dat betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten dd. 15.08.2017, 12.05.2020 en 15.01.2021, kunnen we concluderen dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor haar illegaal verblijf en bewust deze situatie bestendigd heeft. Hieruit volgt vervolgens dat de bewering dat betrokkene lang en onafgebroken, ruim 10 jaren onafgebroken in België verblijft en dat dit een zeer lang periode is, geen deel uitmaakt van buitengewone omstandigheden waarop betrokkene zich kan beroepen, daar betrokkene dat verblijf zelf, bewust en aantoonbaar, gecreëerd en bestendigd heeft.”

Verzoekster kan, gelet op voormelde motivering, niet met goed gevolg voorhouden dat haar aanwezigheid in België sinds 2011 werd “genegeerd”.

Zij betoogt dat de ratio legis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet erin bestaat een machtiging tot verblijf te geven aan vreemdelingen die niet legaal op het grondgebied verblijven, maar hier wel reeds langere tijd zijn. De vraag of dit verblijf al dan niet legaal was, kan volgens haar dan ook niet het uitgangspunt zijn. Aan de hand van dit betoog – dat eerder betrekking heeft op de beoordeling van het al dan niet gegrond zijn van de aanvraag, wat thans niet aan de orde is – toont verzoekster evenwel niet aan dat verkeerdelijk werd geoordeeld dat haar lang verblijf in België op zichzelf genomen niet maakt dat zij is verhinderd de aanvraag in te dienen bij de voor haar land van herkomst bevoegde Belgische vertegenwoordiging.

In zoverre verzoekster aanvoert dat de beoordeling of het lang verblijf in België aanvaardbaar is als buitengewone omstandigheid diende te gebeuren los van de vraag naar het al dan niet legaal karakter van dit verblijf, waardoor dit element volgens haar niet op correcte wijze in rekening is gebracht, wijst de Raad op wat volgt.

Verzoeksters uitgangspunt dat haar lang verblijf in België niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid om de enkele reden dat zij naliel gevolg te geven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, gaat voorbij aan de verder reikende motivering in dit verband dat verzoekster “*bewust en aantoonbaar*” een lang verblijf heeft gecreëerd en bestendigd. Verzoekster gaat niet in op deze motivering. Haar standpunt strijdt trouwens ook met haar verdere betoog in het middel dat de verblijfsduur en integratie in de (eerste) bestreden beslissing niet worden aanvaard omdat dit elementen zijn die de gegrondheid van de aanvraag betreffen.

Verzoekster gaat er met haar kritiek nog aan voorbij dat verweerder ook het volgende heeft gemotiveerd: “*De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de*

diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”

Daarnaast heeft verweerder ook concreet gemotiveerd waarom hij de elementen van een privéleven en van integratie in België die tijdens het verblijf in België sinds 2011 werden opgebouwd niet aanvaardt als buitengewone omstandigheden. In dit verband oordeelde hij als volgt:

“Betrokkene beroept zich op artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (art. 8 E.V.R.M.) om onderhavige aanvraag te ondersteunen. In de aanvraag luidt het dat het begrip privéleven onder meer het recht omvat op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen en dat dit begrip veel ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven en verder dat dit tot gevolg zou kunnen hebben dat relaties die bestonden zonder dat er sprake was van samenwonen (bv. via briefwisseling, internet) toch onder toepassing art. 8 E.V.R.M. zouden kunnen vallen.

Echter, wat de vermelding van art. 8 EVRM betreft, kan ten eerste worden gesteld dat de bescherming die door dit artikel geboden wordt hoofdzakelijk het gezin beperkt tot de ouders en de kinderen, zijnde de voldoende nauwe bloedbanden en dat betrokkene niet aantoonde dat zij hier, in België, een gezin vormt en/of familieleden heeft.

Ten tweede staat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de privérelaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien toont betrokkene niet aan dat haar sociale banden (privérelaties) als dusdanig hecht zijn of dat er sprake is van fundamentele afhankelijkheid waardoor een aanvraag via de gewone procedure een schending van het recht op een privéleven zou betekenen. Hoe dan ook, de zogenoemde privérelaties kunnen, zoals onderhavige aanvraag ook opmerkt, door betrokkene onderhouden worden via briefwisseling, internet en moderne communicatiemiddelen en dit tot betrokkene eventueel kan terugkeren. Volledigheidshalve dient er te worden opgemerkt dat betrokkene in de aanvraag aanhaalt dat zij kinderen (en familie) heeft in het thuisland (die financieel afhankelijk heten te zijn van betrokkene), wat tegenstrijdig is aan de bewering dat betrokkene de banden met haar thuisland (onvrijwillig) heeft verbroken.

Wat betreft de bewering dat betrokkene hier reeds inkomsten genereert waarvan een groot deel wordt gestuurd naar haar kinderen in het thuisland, dit blijft ten eerste bij een loutere bewering en wordt niet gestaafd met enig bewijs. Ook de uitspraak dat betrokkene bij een terugkeer heel die tijd zonder inkomsten valt zodat zij zichzelf en haar familie niet meer financieel kan ondersteunen, blijft bij een bewering en gaat niet gepaard met een vorm van bewijs. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst niet zou kunnen instaan voor het onderhoud van haar kinderen (zie ook onderstaande alinea betreffende de in de aanvraag aangehaalde socio-economische omstandigheden in de Filippijnen) en zichzelf. Deze beweringen kunnen bijgevolg bezwaarlijk deel uitmaken van buitengewone omstandigheden die het voor betrokkene aantoonbaar bijzonder moeilijk dan wel onmogelijk maken een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen via de gangbare, normale procedure.

Verder beweert betrokkene dat het de bedoeling is dat zij haar werk bij de firma bvba [F.] kan behouden, zonder onderbreking of een terugkeer naar het thuisland, zodat ze haar kansen op officieel werk niet verliest. Dat betrokkene bij de firma [F.] tewerkgesteld is, blijft bij een bewering die niet vergezeld gaat met enig bewijs. Wel steekt een werkbelofte in de aanvraag van voornoemde firma waarin die zich engageert betrokkene in dienst te nemen in het geval van een ‘reguralisation definitive’ (sic), deze belofte op vast werk stipuleert evenwel geenszins de voorwaarden of de hoedanigheid van de regularisatie van betrokkene (in welk geval de firma betrokkene in dienst zou nemen); de beweringen dat een terugkeer naar het thuisland bijzonder moeilijk is zonder dat betrokkene kansen op officieel werk verliest en dat geen werkgever interesse heeft in een werknemer die een jaar of langer afwezig is, zijn beweringen zonder grond.

Volledigheidshalve dient er, in verband met de loutere bewering dat betrokkene reeds bij het voornoemde bedrijf werkt, te worden opgemerkt dat uit niets blijkt dat betrokkene (heden) gemachtigd is tot het verrichten van betaalde arbeid in België. Het staat betrokkene, uiteraard, vrij, indien zij kansen op officieel werk wil, om via de geijkte, gangbare procedure een arbeidsvergunning aanvragen om zodoende gemachtigd te worden tot betaalde arbeid in loondienst (eventueel bij het voornoemde bedrijf) of tot zelfstandige inkomens genererende activiteiten.

[...]

De overige elementen van integratie – dat betrokkene zich uitermate goed geïntegreerd heeft door de taal te leren, te werken, enz., dat ze nooit beroep heeft gedaan op tussenkomst van de Staat (verklaring geen financiële steun OCMW van 2019 bijgevoegd in aanvraag), dat betrokkene Spaans, Nederlands en Frans spreekt (legt attest cursus Nederlandse van 2016 voor), dat verzoekster officieel wil werken vanaf het wettelijk toelaatbaar is (legt een werkbepoofte van bvba Filbelge voor), dat zij zich zeer goed heeft aangepast aan onze maatschappij – kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Verzoekster houdt vol dat verweerder niet afdoende rekening heeft gehouden met haar lang verblijf in België en dat dit element een buitengewone omstandigheid kan vormen, maar laat na op concrete wijze te verduidelijken op welke wijze de duur van haar verblijf op zichzelf genomen – en dit terwijl tijdens dit verblijf geen integratie of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM werd opgebouwd die maakt dat zij is verhinderd de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen, zoals vastgesteld in de eerste bestreden beslissing – het bijzonder moeilijk maakt om terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen bij de bevoegde diplomatieke post. De Raad van State stelt in zijn vaste rechtspraak ook duidelijk *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België [...] de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Gelet op wat voorafgaat, blijkt ook niet wat verzoeksters belang is bij haar kritiek.

In zoverre verzoekster verwijst naar en citeert uit een arrest van de Raad, dient erop te worden gewezen dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekster niet concreet aantoonst dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

2.7. In tweede instantie bekritiseert verzoekster de beoordeling in de eerste bestreden beslissing met betrekking tot het door haar ingeroepen privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in België. In antwoord op de motivering in de eerste bestreden beslissing inzake voormelde verdragsbepaling wijst zij andermaal op haar sociale en professionele relaties in België die volgens haar een beschermens-waardig privéleven uitmaken waardoor zij niet in staat is om terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen via de gebruikelijke weg. Dit privéleven is volgens haar niet op correcte, zorgvuldige wijze in rekening gebracht.

Deze kritiek wordt mede onderzocht in het licht van het eveneens geschonden geachte artikel 8 van het EVRM, dat bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van ordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad stelt allereerst vast dat verzoekster de vaststelling in de eerste bestreden beslissing niet betwist dat zij geen gezins- of familieleden heeft in België. Een mogelijke schending van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven is dus niet aan de orde. Integendeel blijkt uit deze beslissing net dat verzoeksters kinderen en familie nog verblijven in het land van herkomst.

In haar aanvraag wees verzoekster wel op de ontwikkeling van sociale en professionele relaties in België. Wat dit laatste betreft, haalde zij aan professionele contacten te hebben ontwikkeld en onmiddellijk officieel aan het werk te kunnen in België. Zij gaf aan reeds werkzaam te zijn in België en hiermee haar kinderen in het land van herkomst te onderhouden. Zij voerde aan dat een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst voor het indienen van de aanvraag zou maken dat zij en haar kinderen zonder inkomsten vallen en ook dat er in haar land van herkomst geen werk is en geen mogelijkheden om haar gezin te onderhouden. Zij verwees naar een tweetal internetbronnen die melding maken van een grote groep (verborgen) werklozen in de Filipijnen en van vele mensen met een structureel voedseltekort. Zij stelde haar kansen op officieel werk in België te zullen verliezen indien zij de aanvraag vanuit het buitenland zou moeten indienen.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met de door verzoekster ingeroepen elementen van een privéleven in België. Verweerder betwistte op zich niet dat verzoekster in dit land een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft opgebouwd. Hij heeft wel geoordeeld dat verzoekster hiermee niet aantoonde dat het voor haar bijzonder moeilijk is de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland. Hij oordeelde dat niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging te vragen disproportioneel ingrijpt in verzoeksters privéleven in België. Dit betekent volgens hem geen breuk van de privérelaties, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering. Hij stelde vast dat verzoekster niet kan aantonen dat haar sociale banden met België in die mate hecht zijn, of dat er sprake is van een afhankelijkheid, waardoor sprake is van een schending van het recht op privéleven. Hij wees erop dat de privérelaties tijdelijk kunnen worden onderhouden via briefwisseling, internet en de moderne communicatiemiddelen. Hij merkte nog op dat verzoeksters bewering dat zij de banden met haar thuisland zou hebben verbroken niet strookt met het door haar aangehaalde dat haar kinderen (en familie) daar nog verblijven en zij hen financieel zou onderhouden. Verweerder achtte het verder niet aangetoond dat verzoeker reeds is tewerkgesteld in België, dat zij hier inkomsten genereert die zij overmaakt aan haar kinderen in het thuisland of dat zij bij terugkeer naar dit land zonder inkomsten zou vallen en haar kinderen niet langer zou kunnen onderhouden. Het enkele gegeven van een werkbelofte maakt volgens verweerder evenmin dat verzoekster is verhinderd tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst, te meer nu zij actueel geen enkele toelating heeft tot arbeid in België.

Verzoekster kan niet overtuigen in haar standpunt dat verweerder zijn beoordeling heeft gebaseerd op een verkeerde interpretatie van het begrip “*privéleven*” waarbij de concrete feiten werden miskend. De Raad herhaalt dat verweerder op zich niet heeft betwist dat de door verzoekster aangehaalde sociale en/of economische banden een privéleven kunnen uitmaken, al stelde hij wel vast dat een actuele tewerkstelling in België, of een actuele professionele relatie, niet blijkt en verzoekster hiervoor ook geen enkele officiële toelating heeft. Verzoekster weerlegt dit niet. Verweerder oordeelde verder wel dat niet blijkt dat disproportioneel wordt ingegrepen op het ingeroepen privéleven indien verzoekster haar aanvraag moet indienen bij de voor haar land van herkomst bevoegde Belgische vertegenwoordiging.

De Raad wijst erop dat de eerste bestreden beslissing geen betrekking heeft op een weigering van een voortgezet verblijf, maar dat het in casu een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval dient hoe dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezins- en/of privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43), noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland wordt ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

In het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen

in een concreet geval een schending van deze verdragsbepaling oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, in het bijzonder de mate waarin het gezins- of privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst.

Door het louter herhalen van de elementen van een privéleven in België die zij heeft aangehaald in haar aanvraag toont verzoekster niet aan dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat niet blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het privéleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. In dit verband moet ook in herinnering worden gebracht dat volgens het EHRM enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden een privéleven dat is tot stand gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding kan geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen). Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat er in haar geval sprake is van dergelijke zeer uitzonderlijke omstandigheden. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekster enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet. De Raad benadrukt dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708).

Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet concreet aan dat geen zorgvuldige en redelijke belangenafweging inzake het door haar ingeroepen privéleven in het kader van artikel 8 van het EVRM heeft plaatsgevonden.

In zoverre verzoekster opnieuw verwijst naar een arrest van de Raad, wordt herhaald dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben. Bovendien laat verzoekster andermaal na om concreet te duiden waarom haar situatie gelijk zou zijn aan deze van de vreemdeling in het genoemde arrest. In het arrest van de Raad van 24 december 2021 met nummer 266 231 werd vastgesteld dat het de aanvrager van de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in het verleden was toegelaten om werk te verrichten en dat er drie arbeidsovereenkomsten werden overgemaakt aan het bestuur. Bovendien werd tevens opgemerkt dat de aanvrager ook sterke sociale en affectieve banden had in het Rijk door de band met diens dochter en kleindochter. In casu weerlegt verzoekster de motivering niet dat zij niet kon aantonen daadwerkelijk te zijn tewerkgesteld in België. Daarnaast blijkt niet dat zij gezins- of familieleden heeft die op rechtmatige wijze in België verblijven. Nog wordt herhaald dat in de voorliggende (eerste) bestreden beslissing het bestaan van een beschermenswaardig privéleven op zich niet wordt betwist.

2.8. In derde instantie betwist verzoekster de beoordeling dat de elementen inzake de verblijfsduur en integratie niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden. Zij toont evenwel niet aan dat de beoordeling van het bestuur hieromtrent uitgaat van onjuiste feitelijke gegevens of onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of onwettig is. De Raad wijst er op dat de Raad van State in vaste rechtspraak stelt *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeksters loutere overtuiging dat deze elementen wel een buitengewone omstandigheid uitmaken, is onvoldoende om de eerste bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. De Raad herhaalt dat verzoekster in gebreke blijft om te verduidelijken op welke wijze deze elementen van lang verblijf en integratie het haar bijzonder moeilijk maken om de aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in te dienen via de gewone procedure.

2.9. In vierde instantie bekritiseert verzoekster de motivering aan de hand waarvan haar werkwillegheid en de door haar voorgelegde werkbelofte niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

Verzoekster betwist op zich het motief niet dat zij naliet de nodige bewijzen voor te leggen van een actuele tewerkstelling in België. Verweerder wees er ook correct op dat verzoekster actueel geen toelating heeft om te werken in België.

Verzoekster stelt wel dat het voor haar niet duidelijk is waarom het vooruitzicht op werk met een concrete werkbeloofte geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken. Verweerder heeft in casu evenwel op duidelijke wijze geoordeeld dat het louter voorleggen van een werkbeloofte en het gegeven van werkwillegheid niet afdoende zijn om aan te tonen dat het voor verzoekster bijzonder moeilijk is om (tijdelijk) terug te keren naar de Filipijnen om aldaar een aanvraag in te dienen. Zo stelt verweerder in de eerste bestreden beslissing dat *“de beweringen dat een terugkeer naar het thuisland bijzonder moeilijk is zonder dat betrokkene kansen op officieel werk verliest en dat geen werkgever interesse heeft in een werknemer die een jaar of langer afwezig is, [...] beweringen zonder grond [zijn].”* Waar verzoekster aanvoert dat zij niet snapt waarom verweerder stelt dat de werkbeloofte geen stipulaties omtrent de voorwaarden of hoedanigheid van de regularisatie bevat, gaat zij er ook aan voorbij dat verweerder in dit verband heeft verduidelijkt dat het bedrijf nergens verduidelijkt in welk geval het verzoekster in dienst zou nemen. De Raad acht het voldoende duidelijk dat verweerder hiermee aangeeft dat de potentiële werkgever nergens voorwaarden heeft vermeld waarbinnen verzoekster zal worden aangenomen, zodat verzoeksters betoog dat zij de kans op werk zal verliezen indien zij de aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit het buitenland moet indienen niet concreet aannemelijk wordt gemaakt. Verweerder heeft in de eerste bestreden beslissing nog opgemerkt dat verzoekster actueel hoe dan ook geen toelating heeft om te werken in België en zij via de geijkte, gangbare procedure een arbeidsvergunning dient aan te vragen om te worden gemachtigd tot betaalde arbeid in loondienst of tot zelfstandige inkomengenererende activiteiten. Hangende de behandeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging is verzoekster met andere woorden hoe dan ook niet gemachtigd tot arbeid in België, ongeacht of deze aanvraag in België dan wel vanuit het buitenland wordt ingediend. Het loutere gegeven dat verzoekster aangeeft het niet eens te zijn met de voormelde beoordeling, doet nog geen afbreuk aan de eigenlijke motieven van de eerste bestreden beslissing.

2.10. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit haar aanvraag onterecht geen rekening is gehouden. Haar uiteenzetting laat niet toe om te besluiten dat de eerste bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of dat deze op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen. Zij toont ook niet aan dat de eerste bestreden beslissing disproportioneel ingrijpt in haar privéleven in België.

2.11. Samenvattend stelt de Raad vast dat verzoekster met haar uiteenzetting een schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

2.12. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.13. In een tweede middel, dat enkel wordt ontwikkeld ten aanzien de tweede bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest), van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt de volgende uiteenzetting bij haar middel:

“De bestreden beslissing bepaalt dat het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

-Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

-het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

-de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden. ..."

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/II. M.M., ro.86.) Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277111, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing. Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383113 PPU, M.G. e.a., ra. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31 j 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288196, Jurispr. bil. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Vongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben.

Er werd in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met het privéleven van de verzoekster. Door een verkeerde interpretatie van het begrip privéleven in de beslissing van onontvankelijkheid van de aanvraag 9bis VW en het gebrek aan enige motivatie hieromtrent in de bestreden beslissing worden artikelen 74/13 VW en 8 EVRM geschonden.

Wanneer verzoekster gehoord zou zijn geweest had zij de mogelijkheid gehad op deze elementen te wijzen en deze gegevens hadden tot een andere beslissing kunnen leiden.

Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat hiermee rekening werd gehouden, zodat een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM voorligt.

Gelet op dit alles is er sprake van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM. De bestreden beslissing maakt tevens een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht in combinatie met voormeld artikel 74/13 uit."

2.14. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"

Verzoekster betwist niet dat deze bepaling op haar van toepassing is en haar aldus bevel kon worden gegeven om het grondgebied te verlaten, nu zij enerzijds niet is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden of om zich te vestigen en zij anderzijds niet in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten. Deze dragende motieven van de tweede bestreden beslissing worden niet onderuit gehaald.

2.15. Verzoekster beroept zich evenwel op de meer voordelige bepalingen vervat in artikel 8 van het EVRM, waarbij zij ook verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat verweerder deze bepalingen heeft miskend doordat haar privéleven niet in rekening is gebracht en nu in de voorafgaand

genomen eerste bestreden beslissing het begrip privéleven verkeerd is geïnterpreteerd. Zij betoogt niet te zijn gehoord voorafgaand aan de afgifte van het bestreden bevel.

2.16. Voor zover verzoekster de schending van artikel 41 van het EU-Handvest aanvoert, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van dit artikel duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). Zij kan zich dan ook niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het EU-Handvest beroepen.

Evenwel maakt het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §§ 81-83; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45).

Het wordt niet betwist dat door de afgifte van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, uit-voering wordt gegeven aan het Unierecht. Evenmin wordt betwist dat het bestreden bevel moet worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoekster ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is dus van toepassing.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof kan een schending van het hoorrecht evenwel pas tot nietig-verklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Verzoekster houdt voor dat zij had moeten worden gehoord omtrent haar privéleven in België.

De Raad stelt echter vast dat verweerder heeft gewacht met de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten tot nadat hij zich had uitgesproken over de door verzoekster ingediende aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet laat toe om vanuit illegaal of precair verblijf een verblijfsmachtiging te vragen in België, maar enkel indien buitengewone omstandigheden worden aangetoond die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend, en niet bij de voor de verblijfplaats in het buitenland bevoegde Belgische vertegenwoordiging. Verzoekster gaat er met haar betoog dan ook aan voorbij dat zij in haar aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet reeds de mogelijkheid had om alle gegevens en bewijsstukken naar voor te brengen die volgens haar maken dat zij is verhinderd om het Schengengrondgebied te verlaten en terug te keren naar haar herkomstland, minstens voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure. Zij heeft ook daadwerkelijk van deze mogelijkheid gebruik gemaakt. Rekening houdend met het gegeven dat deze procedure tot op de dag van de afgifte van het betreden bevel hangende was bij het bestuur, was verzoekster tot deze datum ook in de mogelijkheid om in dit verband nog bijkomende of aanvullende elementen naar voor te brengen. In zijn beslissing inzake de verblijfsaanvraag stelde verweerder reeds vast dat de ingeroepen elementen en bewijsstukken verzoekster niet daadwerkelijk verhinderen om terug te keren naar haar land van herkomst, minstens voor het indienen van de aanvraag. Verzoekster toont niet aan dat zij in het kader van de verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet reeds op afdoende wijze haar standpunt naar voor heeft kunnen brengen inzake de redenen die een – minstens tijdelijke – terugkeer naar haar herkomstland verhinderen. Ook het bestreden bevel houdt zo enkel in dat verzoekster in de huidige

omstandigheden het Schengengrondgebied dienen te verlaten en dient terug te keren naar haar land van herkomst, eenmalig, zonder dat dit haar verhindert België opnieuw binnen te komen en hier te verblijven van zodra zij de vereiste binnenkomst- en verblijfs-documenten heeft. In deze omstandigheden toont verzoekster niet aan dat zij dienstig een schending van het hoorrecht kan invoeren. Zij laat ten onrechte uitschijnen dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken of relevante gegevens over te maken.

Alleszins kan verzoekster ook niet overtuigen dat zij, indien nog gehoord in het kader van de terugkeer-procedure, bijkomende, concrete elementen had kunnen aanbrengen die het beslissingsproces hadden kunnen beïnvloeden. Zij toont niet aan dat zij nog nieuwe stukken of elementen kon voorleggen die niet reeds waren beoordeeld in de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. De Raad wijst erop dat verweerder in zijn beslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet reeds vaststelde dat het door verzoekster voorgehouden privéleven op zich niet verhindert dat de aanvraag vanuit het buitenland wordt ingediend, en dus een (tijdelijke) terugkeer naar het herkomstland op zich niet tegenhoudt. Het voorgehouden privéleven werd dus in rekening gebracht en beoordeeld, zodat verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat zij, door het andermaal aanhalen van dit element of door op zeer algemene wijze te stellen dat er sprake is van een *“verkeerde interpretatie van het begrip “privéleven”*”, nog elementen had kunnen aanbrengen die het beslissingsproces konden beïnvloeden. Hierbij kan ook dienstig worden verwezen naar de uiteenzetting inzake artikel 8 van het EVRM en het door verzoekster voorgehouden privéleven in het eerste middel.

Een schending van het hoorrecht kan niet worden vastgesteld.

2.17. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoekster gaat er met haar betoog aan voorbij dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet oplegt om bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten het privéleven in rekening te brengen.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat een eenvoudige lezing van het bestreden bevel leert dat verweerder is nagegaan of het gezins- of familieleven, het hoger belang van het kind of de gezondheidstoestand zich verzetten tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelde vast dat in dit verband geen concrete elementen spelen. Verzoekster gaat niet in op deze motieven en weerlegt deze niet.

In de gegeven omstandigheden toont verzoeker een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet aan.

2.18. In zoverre verzoekster opnieuw de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, beperkt zij zich ertoe te wijzen op een privéleven in België dat volgens haar niet (correct) in rekening is gebracht. De Raad herhaalt evenwel dat verweerder pas overging tot de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten nadat hij in zijn beslissing inzake verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet reeds vaststelde dat niet disproportioneel wordt ingegrepen in dit privéleven indien verzoekster moet terugkeren naar haar land van herkomst om vanuit dit land de nodige verblijfsrechtelijke stappen te zetten. Verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat haar privéleven niet in rekening is gebracht of niet is getoetst in het licht van artikel 8 van het EVRM, voorafgaand aan de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Nu verzoekster in het onderzochte middel voor het overige volledig in gebreke blijft te verduidelijken waarom de afgifte van het bestreden bevel strijdig is met artikel 8 van het EVRM, volstaat verder een verwijzing naar de bespreking van dit verdragsartikel voor wat betreft de eerste bestreden beslissing. Verzoekster maakt een schending van artikel 8 van het EVRM andermaal niet aannemelijk.

2.19. Rekening houdend met wat voorafgaat blijkt niet dat verweerder op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige, kennelijk onredelijke of onwettige wijze is overgegaan tot de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

2.20. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronde middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend drieëntwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS